

KÜLÖNÖS UTAKON
(Villanások előző életeimből)
(2011-04-22)

„Az álmok a legvalóságosabb dolgok, mert rajtuk nem fog az enyészet.”

Bob Dylan

(Ismét különös álmaim voltak, ám ihletet adtak, így született egy újabb álomszösszenet. A helyszínek valóságok az álomból, s a személyek is, de a történetek nagy része már a fantáziám műve.)

Dohos alagútban mentem, kezemben a különös szelence, melyet a javasasszony adott, s amit Úrnőmnek kell vinnem. Amikor keresztülvágtam a téren az emberek hozzáérték a tunikámhoz, és megsimogatták ezüstben és aranyban villódzó ruhámat. Érdekes érzés volt, mikor megérintettek. Nem nagyon hagytam még el a palotát, Úrnőm sosem engedett el maga mellől, most azonban igen különös feladattal bízott meg.

Már épp elhagytam a titkos helyiséget, ahová az alagút vezetett, mikor a folyosón szembejött a Fáraó és kísérete.

Mikor meghajoltam, fekete hajam palástkén borult a földre.

- Állj fel Bini! – hallottam a Fáraó hangját. – Mit keresel itt?
- Bocsáss meg Uram, úrnőm kérését teljesítettem.
- Te? Hiszen csak egy rabszolga vagy, nem lenne szabad erre járnod.
- Igen, tudom, de nem magamtól jöttem erre. Kérlek, engedj utamra, Úrnőm már vár.
- Menj hát.

Amikor Úrnőm elé járultam, mosolyt láttam az arcán, majd megdicsért engem.

- Drága és bátor vagy Bini, tudtam, hogy meg tudod csinálni. Még egy feladat vár rád. Ez a folyadék, amit elhoztál az élet vize, s te fogod megkóstolni, mielőtt magamon is kipróbálom. Ha hatásos, akkor örök életet nyersz, ha nem, akkor beteljesedik a rabszolgasorsod és meghalsz értem. Bátran felvettem a fejem és ajakamhoz emeltem a fiolát, amit a fenséges nő a szelencéből elővett. Ibolyaszíne volt és a behatoló napsugár épp rávetült, s így csodálatos színeket láttam az üvegcsőben. Egy kortyot nyeltem le, mikor az Úrnő elvette tőlem a különös italt. Úgy éreztem, hogy előnt a forróság, majd minden elsötétedett előttem.

Hatalmas hullámok nyaldosták a hajó oldalát, némelyik már átcsapott a fedélzeten is. Az emberek futkostak és kötelekkel kötözték magukat a hajó szilárd részeihez.

- Admirális! Admirális uram! – Föld a láthatáron! – kiabálta valaki.

Már épp itt volt az ideje. – mondtam magamban, hiszen már napok óta tombolt a vihar, s a készleteink is kimerültek.

A hír hallatán nem sokára kezdett elcsendesedni a szél, s megszelídültek a táncot járó hullámok is. - Már ez a nyolcadik utam, és még mindig úgy érzem, hogy nem találtam meg, amit keresek. Talán ezen a földön majd választ kapok, mi is az, ami után kutatok már egy ideje.

A hajó egyre közelebb került a szárazföldre, meredek partszakaszt láttunk, melynek tetején zöldellő fák és különös növények voltak. Itt ugyan nem tudunk kikötni, ezért azt parancsoltam, hogy hajózzunk a föld mellett, biztosan lesz valahol kikötésre alkalmas hely. Meg is találtuk. Egy különös kis öböl tárult a szemünk elé, ahol a Hold különös fénye csillant a szemünkbe. A hajó horgonyt vetett, s a csónakokkal elindultunk az öbölbe, apró barna emberek ugráltak a parton és lándzsáikkal mutogattak felénk. Reméltem, hogy békések. Mikor partra szálltunk, ujjaikkal böködtek bennünket. Az égen fenséges játékba kezdett a Hold, és egyszer csak elsötétült minden.

Furcsán világított a telehold, amikor a bokrok között osontam. Barna mokaszinomban nesztelenül haladtam a fehérék sátra felé. Meg kellett tudnom, mire készülnek. Halovány fény szűrődött ki, az örökös katona állva aludt. Benéztem a sátorba a keskeny nyíláson, s láttam, hogy öt kék ruhát viselő ember beszélget. Halk hangfoszlányok jutottak el a fülemhez, így nem sokat tudtam kivenni, hogy miről is folyt közöttük a társalgás. Lódobogást hallottam, így visszamentem a fedezetet biztosító bokrok mögé. Egy csodaszép fehér nő érkezett és ugrott le a lóról. Ilyent még nem is láttam. Atyám már megtalálta a jövődöbéli feleségemet egy másik törzsből, mert így a két törzs között szoros kapcsolat alakulhatna ki. Ám MiIna iránt nem éreztem azt, mint akkor, amikor megláttam Őt. Sudár termete volt, vörös haját összefogta, majd lovagló pálcájával megpaskolta az alvó katona vállát, aki felriadva álmából, hirtelen azt sem tudta, hogy hol van.

Micsoda nő, mély csodálatomat félretéve visszaindultam a faluba, ahol a vének már vártak. Azonban nem tudtam nekik semmit sem mondani, ezért azt mondtam, amit éreztem, hogy most nem kell a katonáktól tartanunk.

A lány arca lebegett a szemem előtt, amikor testem elszenderedett és az álmok vették birodalmukba éneket.

Hófehér tájon át repült a szán, miközben a Nap a szemembe tűzött. A bundámat szorosan magamra húztam, s mikor láttam a Hargita csúcsait, hatalmasat kiáltottam.

A házhoz érve a fejedelemnek kijáró tisztelettel fogadtak, s hamarosan felengedtek átfagyott csontjaim a meleg kandalló mellett.

Sok farkast öltünk meg, nemcsak azért mert veszélyeztették a közelben élőket, hanem mert a prémük is jó lesz a mostani hidegben.

- Cudar hideg van nagyságos uram. – hallottam az egyik szobalány hangját. – Befűtöttem az uraság szobájába is, ha méltóztatik felmenni, ne legyen olyan nagyon hideg, s mert a gyerekei szeretnének magával lenni vacsora előtt.

- Köszönöm.

Mióta meghalt a feleségem, ez a lány kérés nélkül is kezébe vette a dolgokat. Ellátja a gyerekeket, felügyel a házra, s ő ébresztett rá, hogy az élet megy tovább. Majd valahogy meg kell hálálnom neki. Magyarországról jött ide, a feleségem távoli rokona. Fiatal, a lányom lehetne, talán majd keresek neki egy jó férjet, mert megérdemli.

Piros gumicsizmában lépdeltem a közeli iskolába, s amennyire lehetett, kerülgettem a pocsolyákat. Tíz évem ellenére sokat tudtam, többet, mint a társaim. Amit találtam könyvet, azt mind elolvastam. A társaim nem igen szerettek, mert úgy vélték, különc vagyok. Jóska folyton cikizett engem. Nagyra volt vele, hogy a családjában urak is voltak, én pedig csak egy kis senki vagyok.

Amikor ismét nekem támadt, azt mondtam neki:

- Akkor tudd meg, hogy én meg Rózsa Sándor unokájának a gyereke vagyok, s majd megtudod, hogy lesz még betyár világ neked is!

(Még volt több helyszín is. Olyan volt, mintha a moziban ültem volna, és láttam volna előző életeimet. Amire leginkább emlékszem, azaz egyiptomi rész volt, a fáraóval való találkozás valós volt az álomban, a többit kitaláltam. S az utolsó, ahol tényleg azt mondtam az álomban, hogy én Rózsa Sándor dédunokája vagyok. Itt a név is elhangzott.)

Voltam király is, de nem tudom mikor és melyik országban. Érdekes módon többször voltam férfi, mint nő. A hajnali ébredés az álomból olyan volt, mintha nem is itt lennék, hanem messze valahol. Különös jelentőséggel bírtak az égi testek, majd minden epizódban ott volt a nap vagy a hold. Ez jogos is, hiszen mind a kettő nagy hatással bír az életünkre, sorsunkra.

S voltak negatív sorsaim is. Láttam magam bezárva valahová olyan középkori környezetben. S voltam erőszakos, haragos férfi, és kegyetlen nő is.

Az valószínű, hogy sok aspektusomat megéltem, most viszont sok mindent kell elengednem is. Voltak már spontán bevillanásaim is előző életekbe, nemcsak álomban. Így tudom, hogy éltem Erdélyben, és többször is voltam indián. Egyiptomot az intuícióm súgta.

Kolumbuszra mások hívták fel a figyelmem. Bármerre jártam, mindig az utamba került valami vele kapcsolatban. Két versem is született erről. – Kolombusz nyomában 1-2. – a nevét szándékosan és spontán írom „o”-val, mert valamiért kézzel is így írom és a billentyűzeten is így jön.)

KOLOMBUSZ NYOMÁBAN

(2010-05-11)

Híres tengerész, neve is vitatott.
Portugál, skót vagy spanyol föld szülötte,
Sok legenda és titok leng körötte.
Ma úgy vélik Itáliában lakott.

Zászlós hajója Santa Maria volt.
Habos hullámsír tornyosult fölötte,
mikor tatját éles zátony megdöfte.
Legénysége haza egy hajón jutott.

Megmutatta, hogyan áll meg a tojás.
Életét menti a holdfogyatkozás.
Ma miatta dohányzik Európa.

Új földrészt fedezett fel, s nem is tudta.
Azt se, hová tűnt sok indián kultúra.
Dicső hírnevét felhő árnyékolja.

KOLOMBUSZ NYOMÁBAN 2.

(2010-05-12)

Nyomodat
követtem
Florida
part-
jáig,
tizennyolc órát repültem
odáig. Hajóztam a Bahamák
irányába, - hogy hihetted, jutottál
Indiába? Te adtál nevet az indiá-
noknak, kik barátságosan, bátran
fogadtak. Bázisod lett hegyes His-
paniola, téged ünnepel egész Dél-
Amerika. Dohányt, csokit köszöni
Eu-
ró-
pa, a vérhaj biz elmaradhatott volna.
Gyarmatosítás indult az új földrészen,
benszüzlött törzsek ki is haltak részben.
Származásodat még titkok övezik, örököd-
be számos ember törekszik. Vizsgálják DNS-
ed, nem tudni, hol nyughelyed, holtában is hábor-
gatják testedet. Május huszadikán ötszáznegy éve,
hogyan elköltöztél más vidékre. Dicső tetteid, fel-
fe-
de-
zé-

sed, enyhítik hibáid s nagy tévedésed. Kétezer kilométer vezetés után, sétára csábított a
meleg délután. Barcelona egyik terén bémézkodtam, ameddig a komp indulására vártam.
Lábam egy hatalmas szobor elé vitt, felnézek, s szemembe Kolombusz tekint. Irányt mutat
egy hatalmas városban, talapzatáról figyel minduntalan. Ibiza jelképe lett egy alkotás,
körforgalomban áll a Kolombusz tojás. Sokáig mindennap elmentem mellette,
figyelmemet személyed felkeltette. - Bármerre is járok, utamba akadsz, miért
érezem azt, hogy feladatot adsz? Voltam indián előző életben, láttam pusztí-
tást benszüzlött földeken. Hasonlítok rád, bár nem vagyok rokonod, meg-
éltem régen, mit tetted okozott. Értem már, miért volt hajómániám, várt
a tenger s az Atlanti-óceán. Sok lehetetlennek tűnt álmom teljesült,
lelkem több évszázados múlttal szembesült.

A SORS MOSTOHA GYERMEKEI

(2011-06-08)

„Az a baj az álmokkal, hogy nem tudjuk, az agy egyszerűen egy összevissza turmixot csinál-e az emléktöredékekből, csak úgy, a torna végett, vagy ellenkezőleg: azon dolgozik, hogy valóságos jelentéssel bíró történetet rakjon össze.”

Francois Lelord

A falu ünnepre készülődött. Zsuzsi néni átment a szomszédba, ahol a két árva élt, úgy gondolta, visz nekik egy kis süteményt.

A két gyerek korán árván maradt és a falu nevelte fel. A lány ma már 40 éves, a fiú pedig 35. Az akkor még 10 éves kislány tyúkanyó módra ragaszkodott a házhoz, és szinte anyaként nevelte az öccsét. Mindenki segítségükre sietett. Amikor azonban a lány betöltötte a huszadik évét, már nem nagyon engedte, hogy a faluból nagyon bejárjanak hozzájuk. Az öccsét rövid pórázon tartotta, és alkalmanként különleges hangok szűrődtek ki a házból.

Az öreg Zsuzsi bekopogott, s a nő engedte be. Mikor meglátta a süteményt, gúnyosan elmosolyodott s odaszólt az idős asszonynak.

- Ugyan már Zsuzsi néni, úgy sem tud rajtam túl tenni. Nézzen szét. – mutatott körbe.

A házban minden helyiség tele volt süteményekkel, gyümölcsökkel, virágokkal. Az asztalok, polcok, székek roskadoztak, mintha több száz embert várnának oda.

Zsuzsi néni meglátott egy kosz foltot a földön, s már nyúlt is a felmosóért, amiben volt is víz. Barna színű, valami szövetszerű felmosó fej lógott a piros nyélről. Mindig segített a gyerekeknek, ő még most is azoknak tartotta őket.

Amikor a felmosóval mosni kezdte a padlót a nagy barna szövet zsugorodni kezdett, s vele együtt az idős asszony is. Zsuzsi néni kiabált, a ház asszonya pedig gonoszul nevetni kezdett, amire bejött az öccse is. S már együtt nézték végig, ahogyan kedves szomszédjuk eltűnik a semmiben.

- Kati, mit tettél. – mondta Sándor és félrevonult.

A nő bement a konyhába és elzárta gázt. A gombon azonban lehetett valami, mert Kati is zsugorodni kezdett.

Éktelenül el kezdett kiabálni az öccsének, hogy gyorsan segítsen, mert saját magát is megfertőzte, s hozza neki az ellenszert.

Sándor elkéservedve ült az egyik szobában, s először úgy tett, mint aki nem hallja, hogy a testvére kiabál. Gondolatban már nem ezen a világon volt. Sokan szenvedett a testvérétől, aki megfosztotta az életétől, hiszen uralkodott felette, s ő pedig tehetetlennek érezte magát.

Még az is átsuhant a fején, hogy nem segít neki. Aztán belegondolt, hogy akkor mi lesz ő vele, mert hát olyan gyámoltalan ebben a világban.

Megkeresett egy fiolát és néhány cseppet csepegtetett a már csak térdéig érő asszony szájába.

Kati hamarosan újra növekedni kezdett, akár Alice csoda országban.

Nem sokkal később egy hatalmas fekete dobozt szíjaztak fel a kocsi tetejére, ami úgy nézett ki, mint egy koporsó. Ezután felgyújtották a házukat, és a kocsival kiindultak az udvarról. Az egyik kanyarban azonban leesett a doboz a kocsi tetejéről.

Ekkor a falu apraja-nagyja összeszaladt, mert már látták a lángoló házat, és a leesett hatalmas fekete dobozt is.

A kocsi azonban nem állt meg, ment tovább egyre sebesebben, hiába kiabáltak utánuk a falu lakói, akik közben szervezkedtek a tűzoltásra. Nagy volt a rohangálás.

Sándor, aki az első ülésen ült, arcán szomorú mosollyal kezdett összemenni. Megadta magát a sorsának, és úgy érezte, hogy még a halál is jobb lesz, mint a nővére rideg uralkodni vágyása.

A nővére rikácsolni kezdett vele, hogy mit tett, hiszen még most vált volna rájuk az igazi élet. Felégetnek maguk mögött mindent, és valahol máshol élnek majd.

A kocsi robogott, s a nő az ellenszer után kutatott a táskájában, közben látta, hogy az öccse teljesen eltűnik, s csak a hült helyét szemléli az ülésen.

A szemében talán könnyek csillantak, talán csak a félelem tört utat magának, nem tudni. Elengedte a kormányt, hogy kitörölje a szeméből, a másik keze még mindig a táskájában kutatott, s ekkor

elveszítette az uralmát a jármű felett, és az autó, fékezés nélkül ment neki egy sziklának, majd kigyulladt.

Közben a falubeliek eloltották a tüzet, majd kibontották a hatalmas dobozt, mely tele volt süteménnyel, tortákkal, talán bűcsű ajándék a falunak. (S hogy tartalmaz-e eltűntető folyadékot, azt nem tudni...)

(Az utóbbi napokban sem tévét, sem filmet nem néztem, s nem is olvastam semmi olyasmit, ami ezt az álmot váltotta volna ki. Teljesen független tőlem, nem voltam ott, olyan volt, mintha felülről láttam volna az egészet, nem éreztem, hogy azonosulnom kellene bárkivel is.

Csupán egy kérésem volt a tudatalattimhoz, hogy szeretnék még álmodni novellának való témát, mert kevés érkezett a felhívásomra.

S ma reggel ezzel ébredtem. Ami érdekes, hogy közben kétszer is felriadtam és folytattam az álmot, még volt több része is, de azokra sajnos nem emlékszem.

Az álomban még folyamatosan zakatolt bennem az, hogy Kína, vagy Japán. S ez már több éjszaka tart, csak nem emlékeztem az álmokra, csak a két országra.

Tehát a történet valószínűleg nem Magyarországon játszódik, de a novella kedvéért én most odatettem.

Lehet, hogy megint lesz valami katasztrófa, talán tűz valahol, vagy mérgezés, de lehet árvíz is, hiszen a felmosás, a víz is jelen van. Érdekes lesz figyelni Japán és Kína híreit.

Ez az álom nem valószínű, hogy rám vonatkozik, ha csak annyiban nem, hogy akár a nő, akár férfi szereplő lehetett egy aspektusom valamelyik életemben. Nem öröm egyik sem. Sok olyan oldalunk van, amit nem akarunk elfogadni. Biztos, hogy én is voltam gonosz, kegyetlen, s tehetetlen-szenvedő Én is, valamikor, egy másik életemben. Az is igaz azonban, hogy ez az álom segített meglátni ezt, s nekem el kell fogadni ezt is.)

A JÓ ÉS A ROSSZ HARCA

(2010-09-12)

az emberek játszmáik mögé bújnak
szemük elé lila ellenzöt vonnak
fülükbe irigység, félelem dobol
szívükbe, lelkükbe sértődés hatol
a fényt követi sötétség és árnyék
sok jó és rossz tapasztalat vár még
ha köpenyt húz magára a tisztesség
ne vedd magadra, ha bántásnak éreznéd
álmok seprűzik a gondterhelt elmét
majd világosság ragyogja be egét
engedd el félelmed és lelked dalol
béke szigetén élj, hol öröm honol
vékony a harag és békesség határa
lásd meg a jót, s vár szeretet világa

TALÁLKOZÁS PÉTERREL

(2011-08-03)

Egy fekete autóban ültünk, s egy parkon át vitt az utunk, majd megérkeztünk egy családi összejövetel színhelyére, egy hatalmas kastélyszerű épületbe. Ismerősei voltak ott és a családtagjaik. Én nem ismertem senkit, s ráadásul Péterrel is most találkoztam először, amikor beültem mellé a kocsijába. Mikor kiszállt, nem tudtam megállni, hogy ne szóljak be neki.

- Te aztán nem 170 cm vagy.

Csak nézett rám, s fémkeretes szemüvege mögül mosolygott rám a szeme. Kivillantak a fogai, s mikor átjött a másik oldalra és kiségtett az autóból, kicsinek éreztem magam mellette. A leveleiben mindig azt írta, hogy az a problémája, hogy férfiban ő alacsony.

- Én aztán már csak tudom, mi az kicsinek lenni, hiszen a 150 centiméteremmel ugyancsak a sor végén voltam mindenhol. S még örültem is, hogy nem egy magas férfival találkozom. Nem volt magas, de alacsonynak sem mondanám, talán a válláig értem neki.

Hamarosan emberek csoportja állt körül minket, és én mindenkinek be lettem mutatva. Az emberek vidámak voltak, és örültek nekünk. Az éjszaka közeledtével a vendégek sorban nyugovóra tértek, és hamarosan azt vettük észre, hogy kettesben maradtunk.

S ekkor Péter átváltozott. Szőkésbarna rövid haja hosszú barnára változott, az arca is átalakult, s már nem volt sehhol sem a szemüvege.

Odajött hozzám, és én csak néztem. Más volt külsőre, de éreztem, hogy mégis ő az, akivel már olyan sok levelet váltottam.

Fellángolt közöttünk a vágy, szaporán szedtük a levegőt, kezünk forrón perzselte a másik testét. Hamarosan az ágyban találtuk magunkat, és éreztem, ahogy a teste teljesen betakar, és olyan mértékben jár át a vágy, hogy szinte beleremegtem. Hosszan szeretkeztünk, és úgy éreztük, hogy nem tudunk egymással betelni, amikor a szomszéd szobából sikoltozást, kiabáló hangokat hallottunk. Magunkra kaptunk valamit és átszaladtunk, hogy megtudjuk, mi történt.

Mikor az ajtóban álltunk, először megbénított bennünket a látvány és iszonyattal közeledtünk két meztelen nő felé, akik verekedtek, egymás haját tépték, majd az egyik leszúrta a másikat. Nem lehetett túl mély a seb, mert egyszer csak a két nő kiszaladt a kertbe, mi pedig üldözni kezdtük őket.

Fás részen szaladtunk, és lehajló ágak alatt bujkálva futottunk utánuk. Az egyiket Péter kapta el, a másikat pedig én. Egyszer csak arra figyeltem fel, hogy Péter egy bilincset tesz a nők kezére. Úgy meglepődtem, hogy szólni sem tudtam egy ideig. Úgy tudtam róla, hogy vegyész, akkor hogyan lehet nála bilincs?

A két nő még mindig meztelen volt, s rajtunk sem volt túl sok ruha, mikor együtt mentünk tovább és elértünk egy erdei tisztásra.

Egyszer csak valami felemelt a levegőbe, és egy autót láttam fentről nézve menni valahol. Néhány pillanattal később pedig már az úton voltam és stopoltam. Az autóban Péter ült, az első énje, de nem ismert meg. Beszálltam a kocsiba. Gyorsan vezetett, mert nagyon sietett valahová. Egy idő után megállt, ahol nagy volt a tömeg. Egy táskát vett elő a csomagtartóból, abból pedig egy flakont húzott elő, és a tartalmát ráfújta az emberekre, akik azonnal el is aludtak, rám is fújt, de én nem lélegeztem be. Kitett egy vendéglátó egységénél, és ott elmentem a toalettre.

(Az álom még 2004-ből való. A nevet kitaláltam, viszont a személy, akit megálmodtam, valós volt. Az interneten ismertem meg.

Aki még tapasztalatlan az internet világában, s egyszer csak valaki olyanokat ír neki, amiket szeretne hallani, akkor nagyon könnyen beindulnak az érzések, főleg nálunk, nőknél. Így volt ez velem is. Két évvel azután, hogy a volt férjem eltűnt az életemből, én is hiányát kezdtem érezni egy társnak. Óvatos voltam, hiszen egy rossz házasság után az ember, nem könnyen hisz már el dolgokat. Viszont az álmokban sok mindent megtapasztaltam. Rengeteg erotikus álmom volt, amelyben olyan érzéseket éltem meg, melyek elgondolkodtattak, hogy talán még sem minden férfi olyan, mint az ex volt. Emberileg, társilag, szexuális téren egyaránt. Az álmok vezettek rá arra, hogy újra kell sanszot adnom a férfiaknak, és újra meg kell tanulnom bízni bennük. Sok álom volt, amelyben erotikus jeleneteket álmodtam teljesen idegen férfiakkal, csak annyit írtam le, hogy fekete hajú volt, magas volt, vagy idősebb, vagy fiatalabb.

Ez az álom egyértelműen jelezte, hogy ez a férfi nem az, akire nekem szükségem van, még ha valahol belül vágyat is éreztem iránta. Az élet be is bizonyította, hiszen sosem találkoztunk.)

ÉRINTS MEG!

(2010-02-18)

Ne félj!
Érints meg
kedvesem!
Ölelj meg
MÉG!

Hajnali szellő vagy, lágyan ringató,
simogatod arcomat, édesen izgató.
Nyakam hajlatában megpihen a szád,
gerincemen kéjes borzongás suhan át.
Ölelésed mámorában
elvész már a tudatom,
utolsó szikrája sikítja:
hol vagy önuralom!
Ujjaid körbefutnak
tűzben égő testemen,
mint puha paplan,
beborít a szerelem!

Érintés

Ujjad nyomában,
érzések viharában,
a vágy tüze gyúl.

ALKONYI FÉNYEK

(2011-05-25)

„Az álmokban az a jó, hogy sohasem tudjuk, igazak-e vagy hazudnak.”

Gabriel García Márquez

A teraszon ültem, úgy három óra lehetett, szemeim a távolba révedtek. Hirtelen egy borzongás futott rajtam végig, s azt éreztem, hogy valahol messze történt valami rendkívüli, aminek következtében a Föld kimozdult a tengelyéből, még olyan sejtésem is volt, hogy a vég érkezett a Földre.

Az érzéseim azt súgták, hogy két óra múlva elér oda is, ahol én vagyok, és én lelkesen vártam a megtörténtét.

Nem tudtam, mit tegyek, szinte tudatlanul néztem fel az égre és a délutáni fények helyett az alkonyi fényeit láttam. A nap is másképp sütött.

Felálltam és lementem a lépcsőn majd mély áhítattal néztem a csodát, melynek fényeiben szinte megmártóztam. Felkavaró, izgalmas, megkapó élményekben volt részem, úgy érzem olyan dolgot éltem át, ami nem mindenkinek adatik meg, és boldog vagyok, mert tudatom elfogadta, hogy minden megváltozott.

(A rövid álom úgy vélem egy lehetséges jövőképet vetített az álmodó felé, aki átérezte annak jelentőségét. A Föld nagy változáson megy át, s én azt a bizonyos dimenzióugrást, a pólusváltást véltem kiolvasni az álomból, ami a Föld előtt áll. A két óra is fontos. Mint tudjuk az idő relatív, a két óra vonatkozhat időtartamra, álomban 2 évet jelöl, mégis inkább számmisztikával közelítenék hozzá, hiszen a 2 a dualitás száma, s a Föld elmozdulása után minden egyesül majd az egységben.

Az álmodónak jelzés, hogy rövid időn belül megél majd egy változást. Azt is jelzi, hogy az álmodót foglalkoztatja, meddig tart még az élete.

A fények úgy vélem az álmodó szintemelkedését is jelzik, az alkonyi színei bölcsességet jeleznek, magasabb rezgésszintre lépett. S azt is jelzik, hogy az álmodó eddigi lehetőségeit teljesen kiaknázza, s most valami újba kell kezdenie, mert azok biztosan sikeresen megvalósulnak majd, ám ehhez kockázatot is kell majd vállalnia.

A Nap is fontos, a tudatosságot szimbolizálja, az álmodó a megvilágosodást keresi.)

UTÓSZÓ

Az álmok különös dolgok. Hol velünk élnek, hol előbbre mennek az időben, hol visszanyúlnak a múltunkba.

Éjszaka felébredve lejegyezni a még frissen bennünk élő álmot, igen nagy elhatározásra vall, megtalálni az álmok között azt a szálát, amire felfűzve megszületnek a hol valóságos, hol kicsit szürrealista novellák, az pedig tehetségre. Megtalálni a novellákban a nekünk szóló üzenetet – feladat. Hiszen nem csak a saját álmunk üzen nekünk, hanem másoké is. Lehet, mást üzennek az olvasónak, mint az álmodónak, de üzennek.

Az álmok üzenetét pedig szeretjük fejtegetni, szimbólumait egyéni vagy közös álom-szótárakból tanulmányozni. Néha azonban annyi is elég, hogy csak eltöprengjünk rajta, gondolatban folytassuk az álom eseményeit, vagy éppen másként rendezzük, és elgondolkodjunk a változtatások eredményein. Néha novellákat írunk belőlük.

Ha jó érzéssel figyeljük álmainkat, olyankor rádöbbenünk, hogy amit álmodtunk, az valaha, valamikor megtörtént velünk, de nem ebben az életben. Elcsodálkozunk. Mégis vannak előző életek? Éber állapotunkban nem is hisszük talán, hogy ilyesmi létezik, álmunkban mégis emlékezünk rájuk. Egy fiatalember sorozatosan álmodta magát vissza a II. Világháborúba. Az álom minden alkalommal, azzal végződött, hogy katonák jöttek, ő menekült a kapu felé, amikor hátba lőtték. Édesanyja rohant oda, aggódva, jajgatva, míg egyik alkalommal már nem jajgatott, hanem csak annyit mondott: Jaj, fiam, már megint hátba lőtték. Ekkor merült fel benne, hogy ez emlék egy előző életéből. Többet nem álmodta ezt.

Álmunkban igazi időutazóvá válunk. Nem csak a múlt emlékei, vagy a jelen asszociációi kerülnek terítékre, hanem néha elkalandozunk a távoli jövőbe. Ha rossz az álom kimenetele, akkor elgondolkodunk, hogy mit kellene másként tenni, hogy ne így történjen. Néha sikerül elkerülni a bajt, néha rájövünk, hogy nem rajtunk múlik. Megtesszük, ami tőlünk telik, de változtatni csak saját magunkon tudunk.

Aztán, igen, üzennek a karosszékek, elmesélik azokat a történeteket, amiket átéltek. Félig álomban, félig a valóságban, ha figyelünk, meghallhatjuk, megláthatjuk ezeket a meséket. Nekem is volt ilyen mesélő karosszéke még gyerekkoromban. Valahányszor beleültem, azonnal beteg, gyámolításra szoruló kisgyermekké váltam, akiért mindjárt jönnek a mentők, hogy kórházba vigyék, mert nagyon beteg. A nagymamája ott sírt mellette, mintha örökre kellene elválnia kedves kis unokájától. Aztán már láttam a házat is, sőt, az is felmerült, hogy ezt a beteg gyermeket, aki voltam ott a karosszékekben, valahol az emeleten, egy hátsó szobában tartották. Elköltöztünk, a karosszék is elmaradt valahol, én is felnőtt lettem. Egy nap valami munka miatt a Rózsadombon kóboroltunk a céges autóval, amikor az egyik sarkon megláttam egy házat. Azt a házat. Ahogy bekanyarodtunk a kerítés mellett, szívdobogva lestem, ott van-e vajon az a hátsó ablak, karosszékbeli gyermek énem szobájának ablaka. Ott volt. Megrázó élmény volt. Nem álltunk meg, nem csengettem be, mert mit mondhattam volna? Talán sebeket szaggattam volna fel a hajdani kisgyermek emlékével. Vagy csak nem mertem bevállalni, hogy gyanúsán néznek rám, és azt gondolják, valami baj van a fejemben. A régi bútorok mesélnek. Hol szépeket, hol szomorú dolgokat. Ha engedjük, ha odafigyelünk, mindent elmesélnek. Néha rólunk, néha csak úgy a világról, de mindig nekünk.

Az álmok különös termékenyítő hatással vannak a művészetekre. Létrejöttüknek gyakorlati megfigyeléséből keletkezett az impresszionizmus. Ahogyan a csukott szemhéjunk belső falán észlelhető foltok hirtelen képpé állnak össze, úgy állnak össze az impressziók egységes képpé a festővászonon. A félálomban észlelt hangok, a félálomban feltett kérdésekre érkező válaszfoszlányok pedig az impresszionista irodalom alkotásait ihlették. Maga az álom pedig a szürrealizmus képi megoldásaiban jelenik meg, ahol egyszerre van jelen a múlt jelen és jövő. Ezek a művészeti formák idővel kimentek a divatból, vagy gondolhatjuk inkább, hogy átalakultak, ahogyan az álmok az ember tudatos világával együtt változnak. Hogy az álmokból manapság milyen különleges novellák születhetnek, azt tapasztalhattuk meg ebben a remek novella és vers-fűzérben.